



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. M. S. B.**, narozeného, státní příslušnost, toho času, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2014, č.j. OAM-269/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 16.7.2014, č.j. OAM-269/ZA-ZA15-ZA15-2014, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 29.7.2014 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-269/ZA-ZA15-ZA15-2014 (dále jen „rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl tak, že se řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož správní orgán shledal, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění), (dále jen „Dublinské nařízení“) je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu republika Malta.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domnívá, že byl v předcházejícím řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech, podává žalobu k soudu pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Domáhal se toho, aby uvedené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Dle žalobce žalovaný nepostupoval dle správního řádu, neboť porušil:

- § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu,

Žalovaný dále porušil čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a článek 17 Dublinského nařízení, neboť správní orgán nezhodnotil jeho aplikaci

Dále byl postup žalovaného v rozporu s body 13, 14, 17, 18 a 19 preambule Dublinského nařízení a článku 4 Dublinského nařízení.

K přijímacím podmínkám žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Republice Malta žalobce uvedl:

Žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí zejména z důvodu, že dle jeho názoru nemůže být předán do Republiky Malta, neboť v této zemi dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práva svobod.

Dánská rada pro uprchlíky ve své zprávě (EDAL – European – Database of Asylum Law) kritizovala Maltu za systematickou detenci žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky v detenci, v azylových přijímacích táborech a zacházení se zranitelnými osobami. Zpráva se odvolává na několik soudních rozhodnutí Spolkové republiky Německo, Itálie a Belgie a také na praxi Finska, na základě kterých je pozastaveno přemístění žadatelů na Maltu na základě Dublinského nařízení. Zpráva také poukazuje na to, že žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří odešli z Malty předtím, než měli pohovor a byli vráceni v rámci dublinského systému, čelí při návratu různým následkům. Vzhledem k tomu, že se úřady domnívají, že jejich žádost o mezinárodní ochranu byla „stažena“, musí jim být uděleno povolení podat žádost novou. Bez tohoto povolení jsou žadatelé o mezinárodní ochranu v nebezpečí vyhoštění do země původu.

V září 2013 to bylo zase UNHCR, které kritizovalo Maltu pro „svévolné a nezákonné“ zadržování. V červnu 2013 byly Malta a její podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu kritizovány také ve zprávě Jesuit Refugee service.

Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Maltě za rok 2013 vyplývá, že bylo v roce 2013 nejzávažnějším lidskoprávním problémem na Maltě špatné zacházení se zadrženými migranty a žadateli o azyl ze severní Afriky, přičemž kritika

směřovala především na podmínky bydlení a nedostatečné vládní programy pro integraci migrantů do Maltské společnosti. Dle zprávy přetrvávalo přeplnění největšího otevřeného pobytového střediska ve městě Zároveň byl v jednom ze společných prostor přítomen drobný azbest. V ostatních střediscích vysoké teploty v letních měsících a nedostatečné větrání znepříjemňovalo životní podmínky. V roce 2011 Výbor OSN pro odstranění rasové diskriminace vyjádřil znepokojení nad občasnými demonstracemi ve vazebních zařízeních a nad zprávami o nadměrném použití síly při boji proti nim.

O neutěšené situaci na Maltě se vyjádřil ve své zprávě také bývalý Komisař pro lidská práva Rady Evropy, pan T. H.

Žalobce také poukázal na rozsudek švýcarského soudu, který se týkal právě přemístění žadatele o mezinárodní ochranu z Libye na Maltu podle Dublinského nařízení. Soud citoval několik zpráv od různých nevládních organizací, Rady Evropy, UNHCR apod., pokud jde o problematiku zadržení a podmínek přijetí na Maltě. Zprávy popisovaly systematické zadržování žadatelů o azyl, nedostatečné podmínky ve velkých otevřených střediscích. Kromě toho vzal švýcarský soud v úvahu také veliký nárůst žádostí o azyl na Maltě. Ve světle těchto informací, pokud jde o postavení žadatelů o azyl na Maltě, soud dospěl k závěru, že domněnka, že Malta respektuje základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, již nemůže být nadále nevyvratitelná a udržitelná. Nedostatky, které azylový systém na Maltě doprovázejí, mohou obecně vést k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení (D-2797/2010 z října 2012, Federální správní soud). Také Evropský soud pro lidská práva konstatoval ve svém rozsudku ve věci A. A. v. Malta (č. 55352/12) porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, tj. porušení práva nebýt mučen a vystaven ponižujícímu a nelidskému zacházení, a zároveň porušení čl. 4 odst. 1 a 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. práva na svobodu a osobní bezpečnost žadatelky o udělení mezinárodní ochrany na Maltě. Dle zprávy AIDA (Asylum Information Database) ze dne 20. června 2014 přitom vyplývá, že Malta doposud neučinila kroky požadované Evropským soudem pro lidská práva za účelem zlepšení podmínek zajištění.

Pokud jde o povinnost členského státu zohlednit možnost přemístění žadatele podle čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení ten stanoví, že *není-li možné, přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nese riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.* Z výše uvedených zpráv vyplývá, že průběh azylového řízení a přijímací podmínky na Maltě naplňují tyto obavy, což ostatně dokazuje i rozhodovací praxe soudů zemí Evropské unie, které se stále více odklánějí od přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltu.

Správní orgán ve svém rozhodnutí se žádným způsobem nevypořádal s otázkou, zda s ohledem na výše citovaný článek nařízení, je přemístění žalobce na Maltu možné, jak poukazuje i Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 22.5.2014, č.j. 45Az 14/2014-31, ve kterém dospěl k závěru, že přímo z bodu 19 preambule nařízení č. 604/2013 plyne, že přezkum je třeba zaměřit i na situaci v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován, a to

po právní i skutkové stránce. Dle uvedeného rozsudku tento požadavek zjevně míří na posouzení toho, zda je na místě postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení č. 604/2013, tj. nepřemístění žadatele do takového členského státu z důvodů v tomto ustanovení uvedených a pokračování v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. příslušného nařízení za účelem zjištění, zda nemůže být jako příslušný určen jiný členský stát. Soud ve svém rozsudku poukazuje na to, že úvaha týkající se možnosti přemístění ve smyslu daného článku v rozhodnutí o přemístění žadatele obsažena být musí, a to s odkazem na preambuli nařízení, která výslovně žádá, aby bylo v rámci práva na účinný opravný prostředek přezkoumáváno rozhodnutí o přemístění i v tomto ohledu. V případě žalobce tomu tak není, když se žalovaný příslušnou částí článku 3 nařízení nezabýval. Dle krajského soudu „z konstrukce uvedeného článku podle názoru soudu plyne členskému státu povinnost posoudit situaci v členském státě, který byl primárně určen jako příslušný, z pohledu skutečností v tomto článku uvedených. Z toho důvodu je dle soudu třeba tuto úvah v rámci žalobou napadeného rozhodnutí učinit, jestliže tato úvaha v žalobou napadeném rozhodnutí v konkrétní věci chybí, trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů“.

Žalobce namítá, že správní orgán se měl zabývat přijímacími podmínkami žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na Maltě z hlediska čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení a taky posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobce namítá, že správní orgán vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a 17 Dublinského nařízení a porušil tak ustanovení článku 3, 50 odst. 2, 3 a 4 a 52 správního řádu. Žalobce nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a neopatřil si dostatek důkazů potřebných ke zjištění stavu věci. Protože správní orgán se v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou nemožnosti předání na Maltu, trpí rozhodnutí dle názoru žalobce i vadou nedostatečného odůvodnění, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále pak žalobce poukázal na nejlepší zájem dítěte a respektování rodinného života, když uvedl, že dle ustanovení bodu 17 preambule nařízení Dublin III., „*kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením*“. Správní orgán tak měl zohlednit, že na území ČR pobývá otec, jeho matka i nezletilý bratr M. M. I. B.). Nezletilý bratr žalobce byl dne 15.8.2011 během násilností v Libyi v průběhu povstání proti M. K. střelen do hlavy. Lékařům v Tunisku se podařilo kulku odstranit a život bratra žalobce zachránit. Nezletilý bratr žalobce od incidentu absolvoval několik rehabilitací, aby se dle možností zlepšil jeho stav. O mezinárodní ochranu v ČR zároveň požádal bratr žalobce, A. M. I. M. B., nar. Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě realizace předání žalobce do Republiky Malta dojde k rozdělení rodiny, správní orgán tak měl při svém rozhodování postupovat v souladu s bodem 17 preambule Dublinského nařízení.

Na aplikaci bodu 17 preambule Dublinského nařízení není přímo právní nárok a jeho uplatnění závisí od uvážení správního orgánu. Nicméně míra volnosti správního orgánu je i v tomto případě omezena zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. K tomu, aby rozhodnutí správního

orgánu, v rámci něhož správní orgán nepostupuje, podle čl. 17 Dublinského nařízení, nebylo nepřipustným projevem libovůle, musí vycházet z dostatečných podkladů, musí být logicky správný a správní orgán se musí uspokojivě vypořádat s osobní situací žadatele. Rozhodnutí správního orgánu tato kritéria svým odůvodněním nesplňuje, a zároveň v rozporu s čl. 17 Dublinského nařízení (diskreční ustanovení) uvádí, že je v případě žalobce nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Dublinského nařízení. Správní orgán měl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany zohlednit zároveň, že je bratr žalobce nezletilý. Dle bodu 13 preambule Dublinského nařízení musí mít členské státy V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie na mysli především nejlepší zájem dítěte. Dle účelu uvedeného ustanovení přitom lze dospět k závěru, že se nevztahuje pouze na dítě, které je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, ale na nezletilé osoby dotčené rozhodnutím podle tohoto nařízení. Také podle bodu 14 preambule by měly mít členské státy při uplatňování tohoto nařízení v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie na mysli především respektování rodinného života. Evropský soud pro lidská práva přitom opakovaně shledal existenci rodinného života mezi rodiči a dospělými dětmi, když děti žili s rodiči a vlastní děti neměli [Bouchelkia proti Francii, rozsudek 29.1.1997, č. 23078/93, § 41; Boujlifa proti Francii, rozsudek, 21.10.1997, č. 25404/94, § 36; Maslov proti Rakousku, rozsudek velkého senátu, 23.6.2008, č. 1638/03, § 62, Bousarra proti Francii, rozsudek, 23.9.2010, č. 25672/07, § 38-39]. Čl. 6 odst. 1 Dublinského nařízení také zakotvuje, že mají členské státy během všech řízení podle tohoto nařízení na mysli nejlepší zájem dítěte, přičemž mají vzít v úvahu možnost opětovného sloučení rodiny a také blaho a sociální rozvoj nezletilé osoby.

Správní orgán zároveň vzal za základ rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem. Při posuzování postupu podle čl. 11 Dublinského nařízení správní orgán své rozhodnutí odůvodnil následovně: „*Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 tudíž nelze v případě výše jmenovaného žadatele o mezinárodní ochranu aplikovat*“. Tento skutkový stav je v rozporu se spisem a s tvrzeními žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v ČR žije jeho otec, matka a nezletilý bratr.

Žalobce také uvedl, že došlo k porušení procesních záruk řízení podle Dublinského nařízení.

Žalovaný v rámci řízení nepostupoval v souladu s procesními postupy stanovenými v Dublinském nařízení. Dle bodu 18 a preambule a čl. 4 Dublinského nařízení by měl být žadatel o mezinárodní ochranu informován o použití Dublinského nařízení a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu. Uvedené informace i další informace uvedené v čl. 4 odst. 1 se dle čl. 4 odst. 2 Dublinského nařízení poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze obdržel poučení o postupu podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Uvedené nařízení však mohlo být použité na stanovení státu příslušného k posouzení

žádosti pouze u žádostí podaných před prvním dnem šestého měsíce ode dne vstupu v platnost nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU), 604/2013 ze dne 26. června 2013, tj. před 1.1.2014. Poučení správního orgánu tak bylo neaktuální, přičemž bylo Nařízení Dublin II. přepracováno především z důvodu nedostatečného zohlednění rodinného života žadatelů o udělení mezinárodní ochrany při postupu podle tohoto nařízení. Nesprávné poučení žalobce tak mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Evropská Komise přitom již začátkem února zveřejnila aktuální poučení pro žadatele v Prováděcím Nařízení Komise (EU) č. 118/2013 ze dne 30. ledna 2014, kterým se mění nařízení (ES) č. 1560/2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.

Dle bodu 19 preambule Dublinského nařízení by měly být stanoveny *právní záruky a právo na účinný opravný prostředek*, přičemž pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak *přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován*.

Dle žalobce žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR výše uvedená zákonná ustanovení, což byl důvod toho, že se žalobce obrátil na soud.

Žalovaný dne 16.7.2014 vydal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany pod č.j. OAM-269/ZA-ZA15-ZA15-2014, kdy rozhodl o žádosti žalobce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je **nepřípustná** podle **§ 10a písm. b)** zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ve výroku pak uvedeno, že řízení o mezinárodní ochranu se **zastavuje** podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu**.

Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu Rady“), je **Republika Malta**.

Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že dne 16.6.2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 16.5.2014, protože jej pronásleduje skupina lidí, která jde původně po jeho otci, který odcestoval do ČR již v lednu 2014. V ČR by rád zůstal, protože je zde klid a bezpečí. Z vlasti vycestoval letecky na letiště Malta (Luqa), ze kterého následně pokračoval do Vídně. Z Rakouské republiky cestoval osobním vozem do Brna. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že se obává návratu do vlasti, protože by tam mohl být zabit, a protože tam neexistuje bezpečí. V průběhu správního řízení prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Libyjské republiky platným do dne 9.1.2017.

V odůvodnění pak uvedeno, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Správní orgán tedy nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele. V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotčeného členského státu, nebo sourozenec. Podle čl. 8 odst. 2 pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle čl. 8 odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle čl. 8 odst. 4, pokud v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Výše jmenovaný žadatel o udělení mezinárodní ochrany je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat.

Podle čl. 9 pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatele požívající mezinárodní ochrany. Kritérium uvedené v čl. 9 není tedy v případě výše jmenovaného aplikovatelné.

Podle čl. 10 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto

členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 tudíž nelze v případě výše jmenovaného žadatele aplikovat.

Podle čl. 11 pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob. Jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 tudíž nelze v případě výše jmenovaného žadatele o mezinárodní ochranu aplikovat.

Podle čl. 12 odst. 1 pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Správní orgán konstatuje na základě posouzení údajů v cestovním dokladu výše jmenovaného žalobce, že tento byl dne 9.6.2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného krátkodobého schengenského víza č. 000228362 vydaného Republikou Malta dne 28.4.2014, s platností ode dne 1.5.2014 do dne 14.6.2014, jednorázovým vstupem a 30 dny pobytu. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 10.6.2014 Republiku Malta o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 9.7.2014 obdržel správní orgán informaci, že Republika Malta uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného.

Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Republika Malta je tak povinna převzít výše jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. §10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovaným na území ČR shledává nepřipustnou.

Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Podle čl. 29 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se přemístění žadatele z dožadujícího členského státu, kde byla žádost o mezinárodní ochranu podána, do příslušného členského státu provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání společného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek. Vzhledem k uvedenému bude doprava jmenovaného na území Republiky Malta provedena po dohodě s příslušnými orgány Republiky Malta nebo formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu Republiky Malta, kterým je I. B. Police Headquarters Floriana, Malta, ne později než do 6 měsíců od přijetí žádosti o převzetí žalobce, tj. nejpozději dne 9. 1. 2015, případně do 6 měsíců od pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí, pokud tato bude mít odkladný účinek.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán po provedeném řízení shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti, řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Rady Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Republika Malta. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jmenovaný byl v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného schengenského krátkodobého víza vydaného Republikou Malta dne 28.4.2014 s platností ode dne 1.5.2014 do 14.6.2014, jednorázovým vstupem a 30 dny pobytu. Dne 9.7.2014 správní orgán obdržel souhlas Republiky Malta, která uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Správní orgán tudíž neměl důvod zpochybňovat, že by řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo se jmenovaným na Maltě provedeno. Žalovaný uvádí, že předáním žalobce na Maltu primárně ke změně příslušnosti státu, jenž má o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout a tato skutečnost tedy sama o sobě ještě neznamená žalobcovo vyhoštění do Libye. Pokud se týče pozastavení přemísťování na Maltu, jedná se dle žaloby o několik konkrétních rozhodnutí některých států Evropské unie, nikoliv obecný jev či závazný pokyn pro všechny členské státy.

Žalovaný neshledal ani důvod pro aplikaci čl. 17 Nařízení, neboť toto je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije či nikoli. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.

Pokud se týče nezohlednění skutečnosti, že se na území ČR nachází rodiče žalobce a jeho bratr, žalovaný uvádí, že dle informací mu známých z úřední činnosti (z cizineckého informačního systému, tzv. CIS) vyplývá, že ani rodiče ani bratr nemají v České republice legální pobyt a dne 29.5.2014 jim bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Jmenovanému a jeho rodině tedy nic nebrání žít dohromady, a to v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu.

Dle názoru žalovaného žalobce nebyl ani zkrácen na svých právech, pokud se procesních záruk řízení podle Dublinského nařízení týče. V jazyce, který si zvolil jako jazyk řízení, byl informován o tzv. dublinském systému. Ač sice v této souvislosti obdržel překlad poučení o Nařízení rady (ES) č. 343/2003, o existenci a základních principech Dublinského nařízení byl poučen a v rámci podání žádosti i vlastnoručně podepsaného vyjádření byl mimo jiné dotazován i na své rodinné příslušníky a jejich pobyt.

Správní orgán tak rozhodl v souladu se zákonem, když shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu, v platném znění, a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Jak vyplývá z uvedeného, má žalovaný správní orgán zato, že se nedopustil žádné nezákonnosti a žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech.

Navrhoval proto, aby žalobu soud jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud v Brně si připojil spis tohoto soudu sp.zn. 41Az 5/2014. V uvedené věci je žalobcem také občan Lybijské republiky, který se domáhá mezinárodní ochrany, v jehož případě bylo rozhodnuto žalovaným také tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1995 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu a bylo určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu Rady“) je **Republika Malta**.

Žalovaným tedy bylo ve shora citované věci rozhodnuto stejně, přičemž z obsahu žaloby je patrné, že i žalobní námitky jsou totožné s žalobními námitkami, které uvádí nyní žalobce ve věci sp.zn. 41Az 10/2014.

Ve věci 41Az 5/2014 se žalobce domáhal přiznání odkladného účinku žalobě, když Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5.7.2014, č.j. 41Az 5/2014-19 rozhodl tak, že žalobě se odkladný účinek nepřiznává.

Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost a Ústavní soud nálezem III. ÚS 2331/14 rozhodl pod bodem I., že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2.7.2014, č.j. 41Az 5/2014-19 bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a pod bodem II. pak bylo rozhodnuto, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. července 2014, č.j. 41Az 5/2014-19 se ruší.

V odůvodnění tohoto nálezu v čl. 18 Ústavní soud uvedl:

Ústavní soud zdůrazňuje, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. tohoto nařízení, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Nelze-li za těchto okolností provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, kde byla žádost podána, stává se příslušným členským státem ten členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu. Z bodu 19 preambule uvedeného nařízení zase vyplývá, že by měly být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejich práv v souladu s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný právní prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum situace v členském státě, do kterého je stěžovatel přemísťován, a to po právní i faktické stránce /česká jazyková verze obsahuje dikci, že přezkum musí „zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do které je žadatel přemísťován“, z anglické jazykové verze, která v této části zní: „an effective remedy against such decisions should cover both the examination of the application of this Regulation and of the legal and factual situation in Member State to which the applicant is transferred“, ovšem vyplývá, že se má jednat o přezkum „situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (po právní i skutkové stránce)“.

V bodě 19 pak uvedeno:

Uvedené znamená, že správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, který byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jeho základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak to rozhodování o tom, zda jí má

být přiznán odkladný účinek. Jeho nepřiznání by totiž mohlo mít za následek, že dojde k přemístění stěžovatele na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, ačkoliv posléze soud uzná, že situace v určitém členském státě s ohledem na čl. 3 Úmluvy takového přemístění neumožňuje. Tím není řečeno, že odkladný účinek má být přiznán vždy, např. i v případech, kdy takováto obava zjevně neobstojí. Jestliže ale takováto zjevnost chybí, pak nelze považovat za dostatečný argument pro nepřiznání odkladného účinku pouhou skutečnost, že k přemístění má dojít do jiné členské země Evropské unie, která je povinna v souladu s nařízením Dublin III. posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v meritru věci, objektivně a nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva.

V čl. 20 pak uvedeno, že poněvadž se Krajský soud v Brně ve svém odůvodnění omezil pouze na konstatování výše uvedené skutečnosti, aniž by se jakkoliv vypořádal se stěžovatelem uplatněnou relevantní argumentací, je třeba jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Z jeho znění totiž nelze seznat důvody, pro které shledal, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s., podle něhož lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Napadené rozhodnutí proto neobstojí z hlediska požadavků náležitého odůvodnění, jež vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Uvedený náleze Ústavního soudu lze zcela jednoznačně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc a na rozhodnutí žalovaného vydaného 16.7.2014 pod č.j. OAM-269/ZA-ZA15-ZA15-2014, neboť se týká účastníka, který je rovněž státním příslušníkem Lybijské republiky, a kdy bylo určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Republika Malta.

Krajský soud v Brně zde dospěl k závěru, že s námitkami žalobce, že nemůže být předán do Republiky Malta, protože zde dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod, se žalovaný žádným způsobem ve svém rozhodnutí z 16.7.2014 nevypořádal, nepostupoval tedy důsledně podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. a porušil tak ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a také § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Tímto názorem vysloveným krajským soudem je v souladu i s citovaným náleze Ústavního soudu, který lze bezesporu, jak soud již uvedl, vztáhnout i na tento konkrétní případ a na rozhodnutí žalovaného, které je nyní předmětem soudního přezkumu, žalovaný vázán.

Soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného vydané dne 16.7.2014 a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu, tedy tím, že si v dané věci bude muset opatřit dostatek důkazů k situaci na Maltě, aby mohl správně posoudit, zda v Republice Malta dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které

představují porušení základních lidských práv a svobod, a teprve poté bude možno ve věci vydat nové rozhodnutí.

Je tedy nezbytně nutné v tomto směru zkoumat situaci v Republice Malta a teprve poté rozhodnout, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona o azylu či nikoliv.

Pokud jde o náklady řízení, úspěšný žalobce náklady řízení nežádal, žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto o nákladech řízení v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. února 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně